

[Lelf Hermann]

Såfremt denne udlægning af styrelsens skrivelse er rigtig, indebærer den, at rensningskrav, der er skærpede i forhold til vandmiljøplanen, bortfalder. Dermed undermineres de vedtagne lokale og regionale recipientkvalitetsplaner som f.eks. recipientkvalitetsplanen for Limfjorden samt de i tilslutning hertil udarbejdede spildevandsplaner.

Svar (31/8 88):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Miljøstyrelsen har ved brev af 11. juli 1988 til samtlige amtsråd og Hovedstadsrådet henstillet, at amtsrådene i forbindelse med fastsættelse af udlederkrav til de kommunale rensningsanlæg er opmærksom på en række forhold.

Miljøstyrelsen gør således opmærksom på, at de rensningsanlæg, der er forudsat anvendt i forbindelse med vedtagelsen af recipientkvalitetsplanerne, ikke i alle tilfælde kan opfylde strengere krav end de generelle krav, der er fastsat som led i vandmiljøplanen.

De krav, som det enkelte rensningsanlæg kan honorere, vil variere afhængigt af forskelle i spildevandets sammensætning, kloaknettets udformning, nedbørsmønstre og lign.

Dette er baggrunden for, at det i en række sager har vist sig, at kommunerne ikke har kunnet opnå garantier fra leverandørerne om, at kravene kan overholdes. Dette har medført, at etablering af en række rensningsanlæg er blevet sat i stå.

Miljøstyrelsen gør samtidig i brevet opmærksom på, at en række rensningsanlæg i praksis vil vise sig at have væsentlig lavere udlederværdier end det fastsatte maksimum. Dette betyder selvsagt, at den totale renseseffekt vil ligge en del under de tilladte udlederværdier.

Problemet er navnlig aktuelt for kvælstofrensningen. Styrelsen er af den opfattelse, at strengere krav til denne rensning vil kræve, at der suppleres med yderligere rensprocesser. Disse processer er imidlertid ikke afprøvet og anvendt i forbindelse med almindeligt husspildevand. Der er derfor ingen sikkerhed for, at man opnår den tilsluttede virkning. Hertil kommer, at de er yderst bekostelige at gennemføre, hvorfor de økonomiske konsekvenser af recipi-

entkvalitetsplanerne i givet fald skal revurderes.

Når det gælder organiske stoffer og fosfor, kan amtskommunerne fastsætte væsentlig strengere krav, som det også vil være muligt at opnå garanti på fra leverandørerne.

Der er således ikke tale om, at Miljøstyrelsen har afskåret amternes adgang til at fastsætte strengere krav. Men den tekniske kunnen sætter grænser for, hvor strenge krav der kan stilles i dag.

For så vidt angår de vedtagne recipientkvalitetsmålsætninger finder Miljøstyrelsen det overvejende sandsynligt, at disse kan opnås, selv om kravet til kvælstofudledningerne ikke skærpes. Dette skyldes som nævnt ovenfor, at den totale renseseffekt fra alle rensningsanlægene må forventes at ligge væsentligt under de stillede krav.

Ovenstående er baggrunden for, at Miljøstyrelsen i nogle konkrete klagesager har lempet kravene til kvælstofudledninger i forhold til de krav, der har været fastsat navnlig af Hovedstadsrådet. Disse sager ligger for tiden til behandling i Miljøankenævnet.«

Spm. nr. S 321

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (24/8 88) af:

Knud Lind (FP):

»Hvor mange udenlandske børn får modermålsundervisning og undervisning i nationalsprog, hvor mange sprog undervises der i, hvorledes fungerer ordningen i de mindre landkommuner, og hvor store er udgifterne?«

Begrundelse

I henhold til Undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 179 af 8. marts 1976 om folkeskolens undervisning af fremmedsprogede elever påhviler det kommunen at tilbyde fremmedsprogede elever, der er optaget i folkeskolen som undervisningspligtige, undervisning i deres modersmål, medmindre de undervises heri på anden måde.

Modermålsundervisningen skal varetages af lærere fra elevernes hjemland – så vidt muligt med landets læreruddannelse – eller af danske lærere med særlig uddannelse i det pågældende sprog.

Spørgeren finder det urimeligt, at Undervisningsministeriet i en sparetid har pålagt kom-